DESPRE TOATE FELURILE ÎN CARE PUTEM SĂ FIM ÎNDRĂGOSTIȚI

Autor: Iulia Nedelcu | 10 aprilie 2022

În timpul unui concert la Filarmonica din Timișoara, Dvořák mi-a amintit că inima poate să resimtă exaltarea și bucuria îndrăgostirii pentru mult mai multe lucruri decât pentru o persoană. În momentele petrecute cu răsuflarea tăiată în sala întunecată a Filarmonicii, mi-am dat seama că ceea ce trăiam; uimire și preaplin, imposibilitatea de a înțelege cu adevărat minunea care se desfășura sub ochii mei – umezi și larg căscați – senzația de nod în gât și încordare în fața măreției; era tocmai ceea ce simțim atunci când ne îndrăgostim pentru prima oară cu adevărat. Aceeași teamă, aceeași bucurie copleșitoare.

Frumusețea stârnește în noi exaltarea pentru sublim, și oare nu e îndrăgostirea tocmai întrevederea, pentru câteva zile sau luni, perfecțiunii din celălalt? Abia apoi, după căderea din contemplație, când trecem la observație, putem vedea și neajunsurile celuilalt (iar atunci fie îl iubim cu tot cu ele, fie suntem prea decepționați). La fel și în timpul concertului, după extazul inițial, puteam să fac greșeala de a-mi îndrepta atenția înspre foșnetele venite din sală, scârțâitul scaunelor sau lumina colorată din spatele scenei, care dorește să aducă un plus estetic, pare-se, concertului. De data asta însă, frumusețea era prea mare, și nimic nu a mai contat în afară de muzica superbă care umplea încăperea.

La fel cum m-am îndrăgostit de Concertul pentru violoncel (în Si minor, Op. 104, B. 191), ne putem îndrăgosti de toate lucrurile frumoase din jurul nostru, dacă ne uităm cu atenție la ele. Dacă alegi să privești cu admirație, poți rămâne veșnic îndrăgostit de lumina de miere a înserării, de răcoarea dimineții, de niște crengi legănate de vânt sub fereastră, de flori și de toate nuanțele de verde, aprins sau pământiu, pe care le au pomii dintr-un parc atunci când ieși la plimbare. Când privești cu atenție, timpul, pe care ne temem atât de mult ca nu cumva să-l pierdem, sporește, fiindcă orice clipă petrecută în contemplație se lungește, se face tot mai mare, până ne cuprinde cu totul în ea.

De fiecare dată când ne oprim ca să ne bucurăm de frumusețea care ne înconjoară,

putem să trăim la fel cum o fac îndrăgostiții, lent și plenar, cu inima și ochii mari. Sunt atât de multe lucruri de care să te îndrăgostești! Atâtea frumuseți mici și mari, pe care trebuie doar să le descoperi, să le guști, să le auzi. Nu degeaba au italienii vorba lor celebră, *il dolce far niente*, în care nu e nici pe de parte vorba de a sta degeaba, ci de a sta într-o tihnă deplină, privind cu încântare. Poate că ei știu mai bine ca noi că pentru o viață bine trăită, clipele de lentoare și admirație sunt cel puțin la fel de importante ca cele de zbucium și eficacitate.

Dezamăgiți și reticenți în urma deceptiilor inevitabile pe care le aduce dragostea în viața noastră, tânjim nostalgic după emoția resimțită într-o vreme când încă nu aveam bariere și sisteme de apărare, când iubeam fără teamă, adică la început. Nu știu dacă o astfel de deschidere, totală, generoasă, vulnerabilă, se întâmplă de mai multe ori în viață, poate depinde de felul în care îți îngrijești inima după fiecare dezamăgire, dar știu sigur că bucuria îndrăgostirii este mereu în jurul nostru. Trebuie doar să realizăm că ea nu se rezumă la persoanele pe care le întâlnim, ci și la splendoarea care ne înconjoară. Atâta timp cât avem ochii larg deschiși, dragostea și bucuria sunt peste tot în jurul nostru. Priviți!

Imagine: Adolph Menzel – „Frederick the Great Playing the Flute at Sanssouci”, (1850–52), Sursa: Wikipedia